

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Bibelsk eksegesi, Faustlæsninger, dogmatik m.m.

Citation: Kierkegaard, Søren: "Bibelsk eksegesi, Faustlæsninger, dogmatik m.m.", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2011 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-p247-txt-shoot-id6e73b992-a954-40be-8518-26086794dfe9.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

Evangelium Mathæi.

Til 2, 23cfr hosliggende Seddel.

3, 2. Denne Form β. των ουρανων forekommer kun paa dette Sted, lignende Former (β: επουρανιος alene 2 Tim: 4, 18.) ere: β: του Θεου, του Χρ: ell blot β: med Underforstaaelse af Θεου. Ideen om et saadant Guds Rige gaaer gjenem hele det Gl. T. Daniel skildrer denne af alle Propheter forventede Tilstand som et Rige af evig Vedvaren. Chr. bliver derfor ogsaa ofte kaldet en Konge. –

I Ideen om et Rige ligger nødvendig Adskillelsen mell: en Bestemmende og en Adlydende. I Guds Rige viser naturligviis Guds Villie sig som absolut herskende. I saa Henseende er Guds Rige i en syndig Verden kun tilkommende, forhaabentlig. Derfor danner β. του Θεου en Modsætning til β: της αμαρτιας. Men i det Gl. T: udvikles aldrig en Idee i dens Fortgang i Tiden; men bliver ligesom concentreret i eet Billede. Det Gl. T indeholder Skildringen af et Billede, hvori Syndens Herredømme baade indvortes og udvortes er tilintetgjort og Guds Villies Herredømme fuldkomment begrundet. – I det N. T skilles tydelig mellem dette β: indvortes og udvortes Side. I første Betydning viser det sig som et reelt nærværende, ikke blot i Frelserens Person; men ogsaa i de Troende. saal. Luc: 17, 21. – I udvortes Henseende skildres det som et tilkommende Rige. – Med Hensyn til dette Ud: bliver den Kreds, hvori Chr: Element er herskende (Kirken) opfattet som et udv: Selskab. I denne Henseende viser β: τ: Θ: sig som noget vordende, der vel udfolder sig i denne Verden; men som relativt er blandet med syndige Elementer. Men paa den anden Side bliver ogsaa det Ydre opfattet som det af Guds Villie gjenemtrængte, og i denne Henseende viser β. [sig] som et fuldkomment men tilkommende. Den Idee findes overalt i det N. T., at ved Chr: Parousie Guds Rige skal vise sig udvortes herskende. (Mth: 20, 21. 26, 29. Luc: 21, 31. Joh: 18, 36) I det N. T skilles ogsaa i Ideen om Guds Rige dets Henførelse snart til et Individuum snart til Mskslægtens Totalitet. –

Ideen om Guds Rige bliver nu i det N. T forskjellig opfattet. Imod Phariseernes materialistiske Anskuelse (som kun holdt fast ved Messiasrigets synlige Aabenbarelse) fremhæves den ideale Side. I Apostlernes Tid uddannede den gnostiske Idealisme sig, som nægtede Guds Riges udvortes reale Aabenbarelse, derfor toges nu den reale Side i Forsvar. Imod den raa Chiliasmus stod senere Alexandrinerne. –

Bjergprædikenen.

den maa ikke betragtes som holden under denne
Form. cfr Clausens Tab: synop.: -

Mth: føier til et bestemt Factum Adskilligt beslægtet.
Om dette Factum giver L: nøiagtig Efterretning. Jesus
var efter L: 6, 12 gaaet op paa et Bjerg for at bede, om
Morgenen valgte han de 12, og gik ned paa Sletten (L:
6, 17.) [og] lærte Folket. Mth: fortæller at Chr: besteg
Bjerget; disse Fortællinger forenes ved at antage, at
Mth: enten har knyttet hans tidligere Opstigen paa
Bjerget sammen med hans Foredrag; ell at Mængdens
Stimlen sammen har nødsaget ham til at stige op
igjen. - Hos Mth: viser Chr: Tale sig som en nyere
Lovgivning forskjellig fra den sinaitiske ved en friere
Opfatning af Budene i Aanden, ved at forudsætte
μετανοια og præke Naaden. -

Hos L: kan man finde en Traad, som gaaer igjennem
det Hele. Thi først svare de 4 Saligheder og de 4
Ulykker til Hinanden (21-26), dernæst modsættes
Opmuntringen til reen Kjærlighed (27-31.) Skildringen
af den beregnende K: (32-34) og nu opmuntres
Disciplene til denne rene K. (35-38). - Nu gjør L:
ligesom Holdt et Øieblik ved v. 39 og bemærker, at
Chr: talte i Parabler. I alle disse Parabler sigter Chr: til
Disciplene, saafremt de ønskede, at gjøre hiint høiere
Livs Element gjeldende, maatte de selv optage det i
sig. V. 40 synes ikke rigtigt at passe; men det gjør det
dog ved nærmere Eftersyn. v. 39 (μητι δυναται
τυφλος τυφλον οδηγειν), og det følgende v. 41
(χαρπος) synes at pege hen paa Pharisæerne, saa at
Meningen bliver: »River Eder fuldkomment løs fra
Forbindelsen med den gl διδασκαλος; Pharisæerne
kunne ikke lede Eder videre end de selv ere; thi
Disciplen er ikke over Læremesteren.«

Hos Mth: findes ogsaa Eenhed, dog ikke saaledes som
hos L.; idet vi hos den sidste have Chr: Tankegang;
men Mth: har selv ved Udarbeidelsen fulgt en Traad,
som vi igjen søge at forfølge. Begyndelsen og Enden
er den samme hos begge Apostle. Mth: udfører nu i
det 5^t Cap: Forskjellen mell. Loven og Ev. Men ligesom
Loven skærpes saaledes udvikles Naaden ved at prise
dem lykkelige som lide. Sand Bod bliver altsaa
forudsat som en nødvendig Betingelse for at modtage
Kjærlighedens Lov. I 6 Exempler bliver Forskjellen
mell. d. N. og Gl. T fremhævet, og nu følger den almdl
Sætning: εσεσθε ουν υμεις τελειοι (v. 48.). I 6 Cap: